

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: S. H., st. příslušnost U.
bytem F., P. 1, V. oblast, B. r., U.
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 9. 2019, č. j. CPR-7042-2/ČJ-2019-930310-
V230, ve věci vyhoštění cizince

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Napadeným rozhodnutím** žalovaná změnila rozhodnutí Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 1. 2019, č. j. KRPM-6885-14/ČJ-2019-140022-SV, o vyhoštění žalobce, neboť bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou k zaměstnání a tím porušil § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni 14. 1. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalovaná změnila část výroku ve znění „...stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců“ na nové znění: „Stanoví se

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N..

doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok“. Ve zbylé části žalovaná odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila.

3. **Žalobce v žalobě** namítal vady dokazování, vadné použití závazného stanoviska, nemožnost seznámení s podklady rozhodnutí a porušení práva na spravedlivý proces.
4. Žalobce popřel při pobytové kontrole přítomným policistům, že by na území ČR vykonával zaměstnání. Z protokolu o výsledku žalobce však vyplývá jiná verze. Žalobce v rámci správního řízení upozornil na rozpory v těchto verzích a na vady v průběhu vedení jeho výsledku, ale žalovaná pouze konstatovala, že při výsledku byl přítomen tlumočník, čímž byla zajištěna přítomnost nestranné osoby. Tato argumentace je scestná, neboť policejní orgán vystupuje vůči tlumočnickům téměř jako zaměstnavatel, který jim přiděluje práci a odměnu za vykonanou práci. O této skutečnosti svědčí nejen nízký počet tlumočnicků do ukrajinského jazyka, ale i pravidelné užívání tlumočnicka, který byl přítomen výsledku žalobce, jakož i dalších účastníků obdobných správních řízení. Na osobu tlumočnicka nelze nazírat jako na nezávislou osobu. Úkolem tlumočnicka navíc není nestranně dozorovat postup správních orgánů. Žalovaná rozpory vzniklé v průběhu výsledku žalobce v rámci odvolacího řízení neodstranila a v důsledku zmíněných pochybení v průběhu dokazování a při nedostatku skutkových zjištění žalovaná zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobce nebyl řádně poučen o povaze výsledku a o možnosti odmítnout ve věci vypovídat, jakož i o následcích své výpovědi, respektive o povaze celého řízení, která nebyla žalobci v postavení účastníka řízení vysvětlena. Proto byl výsledek žalobce procesně neupotřebitelný.
5. Správní orgán I. stupně dále pochybil, pokud v průběhu dokazování vytěžoval různými procesními prostředky blíže neidentifikované osoby společnosti Globus ČR, v. o. s., a BRUCO spol. s r. o., aniž by o takových procesních úkonech sepsal řádný dokument zachycující provedený procesní úkon. Tím, že tento správní orgán nedostatečně identifikoval jednotlivé vytěžované osoby a neposkytl jim zákonné poučení, tedy neprovedl řádný důkaz svědeckou výpovědí a nesepsal protokol, zatížil takové důkazní prostředky vadou nezákonnosti a procesní neupotřebitelnosti. O takové důkazy se závěry rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nesmějí opírat.
6. Další vadou správního řízení bylo neprovedení důkazních prostředků, které se ze správního spisu a rovněž důkazních návrhů žalobce nabízely. Jedná se především o svědecký výsledek osoby V. K., který je na několika místech obou správních rozhodnutí zmíněn. Pokud se správní orgány domnívaly, že tato osoba může poskytnout informace k otázce, zda žalobce mohl či dokonce vykonával nelegální zaměstnání na území ČR, pak v souladu se zásadou (omezené) materiální pravdy podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí o odvolání (dále jen „správní řád“), nezjistily úplný stav věci tak, aby o něm mohly bez důvodných pochybností rozhodnout. Tento postup je *contra legem*. O nelegálním zaměstnání žalobce nesvědčí žádné hodnověrné důkazy či jiné skutečnosti, které by utvářely obsah správního spisu.
7. Žalobce již ve správním řízení v prvním stupni sdělil, že nesouhlasí se závěrem, že by jeho vycestování na území Ukrajiny bylo z hlediska bezpečnostních rizik možné. Ukrajina za poslední období prošla značnými geopolitickými změnami a mj. došlo k zabránění části výsošního ukrajinského území cizím státem, podstatná část země se zmitá v otevřeném ozbrojeném konfliktu a nově zvolený vrchní ústavní činitel vydal prohlášení, podle

kterého oznámil plánované rozpuštění zákonodárných sborů – záruk demokracie v rámci tripartity moci (žalobce odkázal na články na serverech aktualne.cz, ihned.cz, idnes.cz, seznamzpravy.cz, bykvu.com a facenews.ua).

8. Proto žalobce nesouhlasil ani se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, jehož závěry v průběhu odvolacího řízení napadl. Žalobci je zřejmé, že otázka možnosti vycestování na Ukrajinu je rozhodnutí podmíněné vydáním takového závazného stanoviska, proto na základě legitimního očekávání žil v přesvědčení, že si v rozsahu jeho odvolacích námitek žalovaná opatří postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska nadřízeného orgánu Ministerstva vnitra, kterým je ministr vnitra, jak tomu žalovaná učinila například ve věci sp. zn. CPR-19386-7/ČJ-2018-930310-V238 či sp. zn. CPR-19388-9/ČJ-2018-930310-V238.
9. Podle žalobce pokud v rámci odvolacího řízení napadl odborné závěry, k jejichž posouzení není ani jeden ze správních orgánů oprávněn, je tento postup tak významnou vadou, že zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti.
10. Žalobce již v odvolání brojil proti způsobu vedení řízení a vydávání závazného stanoviska, kdy byly porušeny zásady zakazující kolektivní vyhoštění cizinců. Podle žalobce je tato pravidla nutno vnímat nejen jako imperativ zákazu vydávání jednoho rozhodnutí o vyhoštění pro více cizinců zároveň, ale jako příkaz podmiňující vedení řízení ohledně každého cizince samostatně, a nikoliv v rámci předem připravené struktury textu rozhodnutí a závazného stanoviska. Proto se proti závaznému stanovisku žalobce ohradil, protože v jeho věci je téměř totožné se závaznými stanovisky vydanými ve věcech sp. zn. KRPM-47079-9/ČJ-2018-140022-SV, sp. zn. KRPM-47071-30/ČJ-2018-140022-SV, sp. zn. KRPM-47072-9/ČJ-2018-140022-SV, sp. zn. KRPM-47078-22/ČJ-2018-140022-SV a sp. zn. KRPM-51289-26/ČJ-2018-140022-SV.
11. Podle žalobce uvedené závazné stanovisko obsahuje již natolik zastaralé informace, že lze důvodně pochybovat o správnosti takového stanoviska, respektive rozhodnutí, jež závěry stanoviska převzalo. Žalobci je zřejmé, že zodpovězení otázky, zda jeho vycestování na Ukrajinu je možné či není, není právní otázka, kterou by se měl zabývat soud, ale jde o otázku, kterou musí s konečnou platností rozhodnout správní orgán po vyžádání přezkumného stanoviska. Nevypořádání se s touto a dalšími odvolacími námitkami zakládá vadu nepřezkoumatelnosti.
12. Žalobce dále žalované vytýkal, že po shromáždění podkladů v odvolacím řízení mu nedala možnost se seznámit se správním spisem a navrhnout doplnění dokazování podle § 36 odst. 3 správního řádu. Zásah do jeho soukromého života rozhodnutím správního orgánu I. stupně je natolik citelný a významný, že takové oprávnění neměl bezdůvodně odebrat. Samotné rozhodnutí je tak stíženo vadou nezákonnosti.
13. Správní vyhoštění nelze vnímat optikou preventivního opatření státu před spektrem nelegálních činností, ale rovněž jako zásah do soukromého života účastníků řízení, jejich ekonomické i intimní sféry. Přece jen rozhodnutím o správním vyhoštění je účastníkovi řízení zakázáno po stanovenou dobu vstoupit na území všech členských států Evropské unie, a to bez ohledu na jeho zavinění (naplnění subjektivní stránky). Ve srovnání s trestem vyhoštění podle trestního zákoníku, v jehož případě se vyžaduje naplnění subjektivní stránky alespoň ve formě nepřímého úmyslu (ve většině případů), podle kterého lze zakázat jen vstup na území ČR, je správní vyhoštění daleko citelnější zásah do soukromého života člověka. Podle čl. 6 Evropské úmluvy na ochranu lidských práv však výše uvedená

základní práva musí být zaručena každému (včetně zkoumání zavinění), komu je ukládán trest. Trestem však není možné vnímat jen trest na základě trestního rozsudku, nýbrž jakoukoliv sankci či opatření (implikující výtku), které se dotýkají některé sféry fyzické či právnické osoby. Na základě rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva je však podle právního názoru žalobce takto nastavená praxe správních orgánů nadále neudržitelná. Na správní vyhoštění je nutné nahlížet optikou trestání, a to alespoň správního trestání a je namístě aplikovat zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a vyžadovat naplnění subjektivní stránky. Tím se však správní orgány nezabývaly a žalobci bylo upřeno právo na spravedlivý proces.

14. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** odkázala na napadené rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a uvedla důvody, pro které část výroku změnila a ve zbylé části napadené rozhodnutí potvrdila. Žalovaná byla přesvědčena, že se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Žalovaná na základě obsahu písemností ve spisovém materiálu vymezila dobu protiprávního jednání žalobce na den 14. 1. 2019. S ohledem na uvedenou skutečnost žalovaná zkrátila dobu vyhoštění z původních 18 měsíců na 1 rok. Žalovaná byla přesvědčena, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit, protože v daném případě je třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření. Podle žalované je žalobou napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, žalovaná neshledala ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení.
15. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
16. **Ze správního spisu** soud zjistil z **úředního záznamu** Policie ČR ze dne 14. 1. 2019, že téhož dne v 10 h hlídka Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Přerov, provedla pobytovou kontrolu cizinců pohybujících se v prostorách obchodního domu Globus ČR, v. o. s., na adrese Pražská č. 41/255, Olomouc. Při provádění pobytové kontroly hlídka spatřila neznámého muže, který prováděl úklidové práce pohozených odpadků před obchodním domem Globus ČR, v. o. s. Hlídka muže vyzvala k prokázání totožnosti a zjistila v něm osobu žalobce. V předloženém cestovním dokladu měl žalobce na straně č. 7 přechodové razítko hraničního přechodu Vyšné Nemecké ve Slovenské republice, který překročil dne 31. 10. 2018. Hlídka žalobce vyzvala, aby předložil pracovní povolení a doklad o sjednaném pojištění a žalobce uvedl hlídce, že žádné takové dokumenty nemá.
17. Součástí spisu jsou kopie cestovního dokladu a čtyři fotografie žalobce, jak provádí úklid před obchodním domem Globus ČR, v. o. s. V cestovním dokladu na straně 7 je otisk přechodového razítka s datem 31. 10. 2018 a místem Vyšné Nemecké.
18. Dne 14. 1. 2019 za přítomnosti tlumočníka **žalobce vypověděl** k dotazu, zda rozumí, z jakého důvodu je s ním zahájeno správní řízení, a žalobce uvedl, že všemu rozumí. K dalším dotazům správního orgánu I. stupně žalobce uvedl, že je naprosto zdravý, žádné zdravotní problémy nemá, žádné návykové látky neužívá, je ženatý, má dvě dcery (20 a 24

let), bydlí na Ukrajině v rodinném domě s manželkou a dcerami. O práci se dozvěděl od kamarádů, v minulosti pracoval v Polské republice. Vnější hranice schengenského prostoru žalobce překročil dne 31. 10. 2018, to přijel do Slovenské republiky, kde byl do nového roku. Při předchozím pobytu v schengenském prostoru byl celou dobu v Polské republice a tam pracoval. K dotazu, zda byl po celou dobu opravdu jen v Polsku, žalobce odpověděl, že dvakrát během té doby byl v ČR, a to v obci Králíky a Mikulovice, kde se snažil sehnat práci, ale nic rozumného nesehnal, tak se vrátil. Do ČR přijel přesně 2. 1. 2019, za účelem hledání práce. Po pár dnech našel práci v úklidu v obchodu Globus ČR, v. o. s. Zde do dnešního dne odpracoval asi 7 až 10 dnů, pracoval 7 hodin denně. K dotazu, že při pobytové kontrole hlídce sdělil, že v obchodním domě Globus ČR, v. o. s., nepracuje, ale jen dnes výjimečně zastupuje kamaráda, který je nemocný, a proč policistům lhal, žalobce uvedl, že na první dojem nepochopil, že jedná s policisty a měl strach, že se jedná o vyděračskou skupinu a bál se. K dotazu, kdo mu práci v ČR zařídil, žalobce uvedl, že kamarádi mu řekli, aby se ohledně práce poptal v obchodu Globus ČR, v. o. s. Lidi, kteří mu tuto práci zajistili, uvádět nechtěl. Měl strach, že by pak měl na Ukrajině problémy. Ubytoval se sám na základě rady kamarádů, adresu nezná, jde o nájemní byt. Ubytování zatím neplatil, měl kamarádům přispívat na stravu a bydlet zadarmo. Kdo dal žalobci práci, neřekl. Žádnou smlouvu nedostal a za práci mu bylo slíbeno 80 Kč/h práce. Zatím žádný plat nedostal, pouze mu dali zálohu 400 Kč. K dotazu, zda věděl, pro koho pracuje, žalobce uvedl: „Neřeknu“. K dotazu, zda věděl, že k práci v ČR potřebuje pracovní povolení, žalobce uvedl, že ano, že to věděl a že potřeboval peníze, tak to riskl. K dotazu na majetek a zázemí ve své vlasti nebo zemi původu, a zda se tam má kam vrátit, žalobce uvedl, že na Ukrajině má rodinný dům, kam se může vrátit. Návratu žalobce na Ukrajinu nic nebrání, nehrozí mu žádné nebezpečí, není s ním vedeno trestní řízení, nemá problémy se státními orgány ani soukromými osobami, o mezinárodní ochranu (azyl) v žádné zemi EU nežádal a v případě správního vyhoštění uposlechne a vycestuje dobrovolně. S nikým nesdílí společnou domácnost na území EU nebo schengenského prostoru a nežije zde žádná osoba, pro kterou by bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života vyhoštění žalobce, celá rodina žalobce žije na Ukrajině. Z EU nebo v schengenském prostoru žalobce nikoho nevyživoval, nemá zde žádné vazby, na vycestování mu stačí 15 dnů a vycestování je možné. Žalobce uvedl, že protokolu rozumí, nežádal změny ani doplnění a byl si vědom, že pracoval v ČR bez platného povolení, podřídí se rozhodnutí cizinecké policie. Žalobce v ČR žádné zákony porušovat nechtěl, jen si chtěl práci vydělat nějaké peníze. V protokolu je uvedeno, že žalobce si protokol přečetl, s jeho obsahem souhlasí a nežádal žádné změny, opravy ani doplnění. Protokol žalobce podepsal, stejně jako tlumočnick.

19. Správní orgán I. stupně dne 14. 1. 2019 požádal Úřad práce ČR o sdělení, zda žalobci vydal povolení k zaměstnání a zda některá z uvedených společností oznámila počátek zaměstnávání tohoto cizince. K tomu správní orgán I. stupně dodal, že oblastní manažerka úklidové firmy BRUCO cleaning, paní A. Ž., žalobce nezná, neboť žalobce pracuje první den a je od agentury PLAKIAS s. r. o., IČO 06719341.
20. **Úřad práce** České republiky dne 14. 1. 2019 sdělil, že žalobci nevydal povolení k zaměstnání a žalobce nebyl nahlášen žádným subjektem podle § 87 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném k uvedenému dni.
21. **Podle závazného stanoviska** k možnosti vycestování cizince ze dne 14. 1. 2019, vydaného **Ministerstvem vnitra**, vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Podle odůvodnění

po posouzení výpovědi žalobce ze dne 14. 1. 2019 ani na základě žádných dalších skutečností nehrozí žalobci v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, které ukrajinské zákony neumožňují udělit za žádný trestný čin. Žalobci nehrozí po návratu do vlasti nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobci nehrozí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Autoru závazného stanoviska je známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt takového charakteru a intenzity, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu k němu za vážnou újmu podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně oblast, kde žalobce žije, lze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat žalobce do vlasti. K tomu dospěl vydavatel závazného stanoviska po prostudování aktuálních zpráv týkajících se země původu cizince. Z nich jednoznačně vyplynulo, že v současnosti přetrvává napjatá situace pouze na jihovýchodě Ukrajiny, konkrétně na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti, v příhraničních oblastech s Ruskem a v okolí města Mariupol. Bezpečnostní incidenty na východě Ukrajiny se od října roku 2015 omezují výhradně na linii dotyku, přičemž ani v roce 2016, ani v roce 2017 v žádné z dalších ukrajinských oblastí k žádným bezpečnostním incidentům nedošlo, a to ani v bezprostředně sousedících oblastech, tj. Dněpropetrovské, Charkovské a Záporožské oblasti. Obec Florine ve Vinnycké oblasti, odkud žalobce pochází a kde také žije jeho rodina, není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze strany separatistů nijak zasažena. V této části Ukrajiny ani předešlé události nedosáhly takových rozměrů, aby mohla být ohrožena jeho bezpečnost v případě návratu. Život v těchto místech probíhá bez vážnějších problémů, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby a také činnost státních orgánů. V případě žalobce se nejedná o osobu zranitelnou, která je v pokročilém věku či strádající závažným onemocněním a žalobce je schopen se o sebe v dostatečné míře postarat. Případné vycestování žalobce do země jeho státní příslušnosti po posouzení informací o zemi původu a skutečností sdělených žalobcem nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR.

22. Dne 14. 1. 2019 v 19 h se žalobce seznámil s celým spisem a podklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a byl poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání závazného stanoviska a toto nežádal. Žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Písemný materiál si žalobce prostudoval a nežádal další doplnění či změny. Toto seznámení žalobce podepsal, stejně jako jeho tlumočnick.
23. **Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o vyhoštění ze dne 14. 1. 2019** stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců. Žalobce ohledně svého pracovněprávního vztahu nepředložil žádné dokumenty, protože podle svého vyjádření žádné nedostal. Správní orgán I. stupně ke zjištění pracovněprávního vztahu provedl šetření a zjistil, že žalobce není zaměstnancem společnosti Globus ČR, v. o. s., což potvrdili pracovníci této společnosti. Následně správní orgán I. stupně zjistil, že společnosti Globus ČR, v. o. s., dodává pracovníky úklidu a pomocných technických prací společnost BRUCO spol. s r. o. Pracovnice této společnosti paní A. Ž. sdělila, že žalobce není jejím zaměstnancem, ale zaměstnancem pana V. K., který firmě BRUCO spol. s r. o. dodává pracovníky. Žádné dokumenty upravující pracovněprávní vztah žalobce pak pan K. ani společnost BRUCO spol. s r. o. správnímu orgánu I. stupně nedoložili.

24. Žalobce tedy pobýval na území ČR na základě Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018 oprávněně, přičemž nejméně dne 14. 1. 2019 vykonával práci na odstavném parkovišti společnosti Globus ČR, v. o. s., kde prováděl práce spojené s úklidem pohozených odpadků bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Tím žalobce naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Ve vztahu k žalobě správní orgán I. stupně uvedl, že na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 14. 1. 2019 zde není důvod znemožňující vycestování žalobce do země jeho státního občanství. Na základě tohoto stanoviska a v souladu s vyjádřením žalobce se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců a jeho vycestování z území ČR je možné. S tímto stanoviskem se žalobce seznámil.
25. Správní orgán I. stupně posoudil závažnost protiprávního jednání spočívajícího ve výkonu zaměstnání bez příslušného oprávnění a po zhodnocení všech podkladů pro vydání rozhodnutí, jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti dospěl k závěru, že je zde namíste vydání rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU v trvání 18 měsíců, tedy blíže ke spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, vzhledem ke krátké době, po kterou k porušení platných zákonů na území ČR ze strany žalobce došlo. Vyhoštění má především preventivní charakter a bude dostatečným ponaučením, aby se napříště žalobce obdobného protiprávního jednání vyvaroval, a to vzhledem k tomu, že zájmem státu je v tomto případě dodržování veřejného pořádku.
26. Správní orgán I. stupně uvedl, že veřejný pořádek je stav, ve kterém jsou pravidla chování dodržována a porušením veřejného pořádku je stav, kdy pravidla chování dodržována nejsou. Mezi pravidla chování, jejichž dodržování je vyžadováno, aniž by byla výslovně právním předpisem stanovena, lze považovat základní pravidla slušnosti, morálky, respektování práv druhých ap. O to víc je třeba za taková pravidla chování považovat to, že se každý chová v souladu s právním předpisem, práva a povinnosti zde stanovené dodržuje a nechová se tak, že svým jednáním právní řád obchází. Dosáhne-li určité jednání takové intenzity, že ho lze kvalifikovat jako porušení či obcházení zákona, je nutno takové jednání považovat za porušení veřejného pořádku, a to za porušení veřejného pořádku závažným způsobem, neboť nejenže nerespektuje základní pravidla chování a morálky právně sice neupravená, ale společností vyžadovaná. Navíc toto jednání dosahuje takové intenzity, že porušuje a obchází pravidla chování v právním předpise vyjádřená. Obcházení zákona je pak nutno posuzovat jako jednání, které je neslučitelné se zásadami veřejného pořádku nebo naopak základní principy veřejného pořádku vycházející z toho, že subjekt má úctu k právním předpisům a právní předpisy bude respektovat a dodržovat. Aplikace pojmu veřejný pořádek na zákon o pobytu cizinců vychází z potřeby chránit veřejný zájem na úseku vstupu a pobytu cizinců na území ČR.
27. **Žalobce v odvolání** namítal rozpor se zásadou materiální pravdy (na rozdíl od zápisu v protokolu se žalobce nedoznal; byly pořízeny nezákonné důkazy výsledkem zaměstnance společnosti BRUCO spol. s r. o.; vadou bylo nezjišťování, zda je žalobce zaměstnancem V. K.; absence subjektivní stránky; nepřezkoumatelnost odůvodnění sankce; vadné závazné stanovisko).
28. **Žalovaná v rozhodnutí o odvolání** posoudila provedené dokazování jako dostatečné. Z hlediska žalobních námitek žalovaná odkázala na § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 178b

odst. 1 zákona o pobytu cizinců, § 98 zákona o zaměstnanosti a § 2 zákoníku práce (zákon č. 262/2006 Sb., ve znění účinném ke dni 14. 1. 2019).

29. K oprávněnosti pracovní činnosti žalobce na území České republiky žalovaná uvedla, že dle české právní úpravy může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty či modré karty, nebo má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti), případně spadá-li cizinec do okruhu výjimek podle § 98 nebo § 98a zákona o zaměstnanosti. O vydání povolení k zaměstnání může žádat cizinec zpravidla před svým příchodem na území ČR sám nebo prostřednictvím zaměstnavatele. Ke dni nástupu do zaměstnání musí cizinec platným povolením k zaměstnání disponovat. V posuzovaném případě je nesporné, že žalobce skutečně dne 14. 1. 2019 pracoval u obchodního domu Globus ČR, v. o. s. (viz na místě pořízená fotodokumentace). Žalobcovou prací byl úklid odpadků na odstavném parkovišti. Za odvedenou práci měl žalobce ústně domluvenou částku 80 Kč za hodinu. Žalobce nepodepisoval žádnou smlouvu. Uvedené skutečnosti potvrdil žalobce do protokolu a dodal, že práci mu zařídil kamarád na základě ústní dohody. Je rovněž nepochybné, že žalobce v době, kdy uvedené zaměstnání vykonával, nebyl držitelem platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení vydaného krajskou pobočkou úřadu práce, což žalobce potvrdil i v protokolu. Žalobce nespadá ani do žádné z kategorie výjimek podle § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti a ani se v řízení takového postavení nedovolával.
30. Podmínky vstupu, pobytu a vycestování jsou pro státní příslušníky Ukrajiny, mající v držení biometrický pas vydaný v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO), stanovený v Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/850 ze dne 17. května 2017 (účinném od 11. 6. 2017), kterým se mění Nařízení Rady (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Konkrétně z čl. 1 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 vyplývá, že držitel biometrického pasu je osvobozen od vízové povinnosti pro vstup a pobyt na území členských států schengenského prostoru, jehož celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, a vycestování.
31. Biometrický pas Ukrajiny opravňuje držitele ke krátkodobému pobytu na území jiného členského státu EU, nikoliv však k výkonu zaměstnání na území ČR pro českého zaměstnavatele.
32. Zákon o zaměstnanosti reguluje přístup cizinců na trh práce ČR, přičemž stanoví podmínky zaměstnávání cizinců, a to zejména z důvodu ochrany pracovního trhu ve prospěch českých občanů, ale také cizinců zde legálně zaměstnaných. Chránit trh práce před nežádoucími jevy, spočívajícími v účelovém obcházení zákona s cílem vyhnout se povinnosti mít povolení k zaměstnání, je tak naprosto legitimní. Správní orgány účelové obcházení právních předpisů nemohou tolerovat, jedná se totiž o velmi negativní jev projevující se v ekonomice státu. Je proto povinností každého cizince, který se na území ČR zdržuje, aby dodržoval s tím spojené povinnosti a pokud chce setrvávat a pracovat na území, aby si vedle legálního pobytu zajistil také potřebné pracovní oprávnění. V opačném případě, kdy cizinec nedodržuje své zákonné povinnosti a dopustí se protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění. Uložení správního vyhoštění svou povahou představuje preventivní opatření na úseku vstupu a

pobytu cizinců na území ČR, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Je neakceptovatelné, aby na území ČR pracovali cizinci na biometrický cestovní doklad, který je sice k pobytu na území ČR přechodně opravňuje, nikoliv však k tomu, aby zde vykonávali pracovní činnost bez příslušného oprávnění.

33. Námitku, že správní orgán I. stupně vycházel výlučně z protokolu, žalovaná odmítla, protože žalobce v rámci protokolu sepsaného dne 14. 1. 2019 byl dostatečným způsobem vyslechnut jak k protiprávnímu jednání, tak ke skutečnostem rozhodným pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění a možným překážkám vycestování. Důkazy shromážděné správním orgánem I. stupně ve správním spise považovala žalovaná za dostatečné pro den 14. 1. 2019 a takovýto postup za správný, v souladu se zákonem a v souladu se zásadou procesní ekonomie. Uvedené skutečnosti potvrdil žalobce do protokolu, kde uvedl, že dne 14. 1. 2019 pracoval, bylo mu vypláceno 80 Kč za odpracovanou hodinu a dostal zálohu ve výši 400 Kč. Z obsahu protokolu nevyplývá, že by byl na cizince činěn jakýkoliv nátlak nebo byl k něčemu nucen. Z obsahu je zřejmé, že se žalobce ke svému vytýkanému jednání vyjádřit chce a že tak činil. Žalobce pak ani před vydáním napadeného rozhodnutí nevzněl žádnou důvodnou pochybnost týkající se skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. Ačkoliv řízení o správním vyhoštění je zahajováno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem doložil jím namítané skutečnosti bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. V daném případě žalobce takové tvrzení a důkazy nepřednesl. Ohledně rozporů ve skutkovém tvrzení žalobce žalovaná uvedla, že v protokolu je uvedeno na otázku „Při pobytové kontrole jste hlídce odboru cizinecké policie sdělil, že v obchodním domě Globus ČR, v. o. s., nepracujete, ale výjimečně zastupujete kamaráda, který je nemocný“ a k tomu žalobce odpověděl, že „lhal, protože na první dojem nepochopil, že jednal s policisty a měl strach, že se jedná o vyděračskou skupinu“. Proto žalovaná brala i tuto námitku za neopodstatněnou.
34. K námitce, že na řízení o správním vyhoštění je nutno nahlížet optikou trestání, žalovaná uvedla, že uložení správního vyhoštění není rozhodnutím o vině a trestu pro naplnění skutkové podstaty trestného činu. Řízení o správním vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců nemá povahu řízení trestního podle vnitrostátního práva, ani nemá trestněprávní povahu ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Správní vyhoštění ve smyslu § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoliv sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Správní vyhoštění je opatření omezující cizince ve svobodě jeho volného pohybu. Ukládá se v rámci správního řízení nepřestupkového charakteru. Účelem řízení o správním vyhoštění cizince v režimu zákona o pobytu cizinců není výkon rozhodnutí stanovený trestním právem.
35. K námitce, že závazné stanovisko je stiženo vadou, která spočívá v automatickém vydávání stanovisek, žalovaná uvedla, že předmětné stanovisko ze dne 14. 1. 2019 bylo vydáno podle § 120a zákona o pobytu cizinců pro potřeby řízení o správním vyhoštění z důvodu žádosti

správního orgánu I. stupně. Se závazným stanoviskem před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění byl žalobce seznámen a uvedl, že byl poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání závazného stanoviska a o toto seznámení nežádal. Žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce uvedl, že písemný materiál si prostudoval a že nežádá další doplnění a změny. Při sepsání seznámení se spisovým materiálem byl mimo policisty přítomen i tlumočník, který zde současně působil jako nestranná osoba.

36. S ohledem na odvolací námitky žalovaná zkoumala přiměřenost rozsahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce na území ČR ani v žádném členském státě EU nemá žádné příbuzné, osobní vazby ani jiné závazky, které by byly vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění narušeny. Žalovaná se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně.
37. V rámci odvolacího řízení žalovaná nezjistila žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost rozhodnutí napadeného odvoláním. Protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno nade vší pochybnost a dokazování vedlo ke zjištění stavu v souladu s § 3 správního řádu. Učiněná zjištění odůvodnila závěr, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že možnost jeho zaměstnání byla právě takovým povolením podmíněna.
38. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
39. Napadené rozhodnutí jako celek podle soudu není nepřezkoumatelné. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, *nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Z hlediska tohoto právního názoru přezkoumávané rozhodnutí žalované obstálo.*
40. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
41. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování žalované, *zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec*

potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

42. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.
43. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti pak cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
44. Podle čl. 1 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze I jsou povinni mít při překročení vnějších hranic členských států vízum. Podle čl. 1 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 pak platí, že aniž je dotčen čl. 8 odst. 2, jsou příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II osvobozeni od povinnosti uvedené v odstavci 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí tři měsíce. Ukrajina byla uvedena na seznamu třetích zemí v příloze II tohoto nařízení, a to s účinností od 11. 6. 2017 [viz nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/850 ze dne 17. 5. 2017]. Zrušení vízové povinnosti se vztahuje pouze na držitele biometrických pasů vydaných Ukrajinou.
45. Podle čl. 4 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 členský stát může učinit výjimky z osvobození od vízové povinnosti stanoveného v čl. 1 odst. 2, pokud jde o osoby, které vykonávají během svého pobytu výdělečnou činnost. Podle § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 215/2017 Sb., o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti státní příslušníci zemí uvedených v příloze II k nařízení Rady (ES) č. 539/2001, v platném znění, podléhají vízové povinnosti pro pobyty na území České republiky, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, je-li účelem jejich pobytu výkon výdělečné činnosti. Ustanovení § 4 odst. 2 nařízení vlády č. 215/2017 Sb., pak stanoví seznam činností, které se pro účely osvobození od vízové povinnosti nepovažují za výkon výdělečné činnosti.
46. Podstatnou v posuzované věci je skutečnost, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění - jakožto preventivní opatření v oblasti přistěhovalectví - jako následek porušení právní povinnosti. Tohoto porušení se žalobce dopustil tím, že vykonával na území České republiky zaměstnání bez povolení k zaměstnání a k vykonávané činnosti byl povinen povolení mít. Skutečnost, že žalobce zaměstnání vykonával, byla ve správním řízení postavena najisto a prokázána nejen doznáním žalobce (jak mylně uvedl v žalobě o výlučnosti tohoto důkazu), ale rovněž sdělením úřadu práce ze dne 14. 1. 2019 a fotografiemi žalobce při výkonu zaměstnání. Tyto tři důkazní prostředky vypověděly o výkonu zaměstnání žalobce shodně a navíc byly ve shodě s tvrzeními, zapsanými policisty do úředního záznamu ze dne 14. 1. 2019. Podle soudu nebylo v této věci třeba dalšího dokazování, jak namítá žalobce, ani nebylo třeba provádět v souladu se zákonem dokazování výpověďmi dalších osob, které žádali policisté o vysvětlení (paní A. Ž., zaměstnanci Globus ČR, v. o. s.). Další dokazování by bylo podle soudu nadbytečné. Nadto žádnou jinou verzi skutkového stavu žalobce během správního ani soudního řízení správního neuvedl, takže nebylo co porovnávat a zjišťovat. Aby byl žalobce zaměstnaný

(u kohokoliv) v souladu se zákonem o zaměstnanosti a zákonem o pobytu cizinců, musel by mít povolení úřadu práce on sám, nebo jeho zaměstnavatel, nebo by musel prokázat zaměstnání v souladu s § 98 či § 98a zákona o zaměstnanosti. To však neučinil, dokonce to ani netvrdil.

47. Soud nesouhlasil s tvrzením žalobce, že **postup související s vydáním a užitím závazného stanoviska** Ministerstva vnitra byl v přezkoumávaném správním řízení **vadný**. Žalobce se za přítomnosti a činnosti tlumočníka seznámil se závazným stanoviskem ze dne 14. 1. 2019 téhož dne a potvrdil svým podpisem, že nežádal o seznámení s podklady pro jeho vydání. Závazné stanovisko bylo vydáno s ohledem na případ žalobce, jak se podává z jeho obsahu. Podle žádosti o závazné stanovisko správní orgán I. stupně přiložil k žádosti protokol o výsledku žalobce. Části výpovědi žalobce závazné stanovisko přímo cituje. Jedinou námitkou žalobce v odvolání bylo, že závazné stanovisko bylo vydáno automaticky a nezohledňuje případ žalobce. Toto tvrzení je však v rozporu s obsahem stanoviska, jak ho soud podrobně citoval výše. Žalobce ani v žalobě nevznáší konkrétní námitku k závaznému stanovisku. K nepokojům v jednotlivých oblastech Ukrajiny se vyjádřilo v závazném stanovisku Ministerstvo vnitra srozumitelně a jednoznačně. Žalobce s rodinou bydlí ve Vynnické oblasti, která se nachází jihovýchodně od Kyjeva a hraničí s Moldavskem. Konflikty se děly v jiných oblastech a netýkaly se ani oblastí, vyjmenovaných v závazném stanovisku, které sousedí s oblastmi incidentů. To potvrdil ve své výpovědi i sám žalobce. Správní orgány proto nebyly povinny provádět další dokazování doplněním závazného stanoviska nebo jeho přezkoumáním apod.
48. Jako nedůvodnou shledal soud námitku, že **žalobce neměl možnost se seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim**. Z oznámení o zahájení řízení se podává, že žalobce byl poučen podle § 36 správního řádu a jmenovitě, že žalobce může uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy, dát se zastupovat zmocněncem, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, požádat správní orgán o poskytnutí informací o řízení, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí věci k podkladům pro rozhodnutí a dále, že žalobce má podle § 52 a § 79 správního řádu zejména tyto povinnosti: označit důkazy na podporu svých tvrzení, a nahradit náklady řízení paušální částkou v případě, že řízení vyvolal porušením své právní povinnosti atd.
49. Podle protokolu ze dne 14. 1. 2019 žalobce uvedl, že poučení v plné míře porozuměl, byl poučen o svém právu k věci nevypovídat, tohoto práva nevyužil a vypovídat chtěl a vypovídal a uvedl, že na přítomnosti právního zástupce netrvá.
50. Dne 14. 1. 2019 v 19 h žalobce svým podpisem za přítomnosti podepsaného tlumočníka prohlásil, že se seznámil s celým spisem a podklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, byl poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání závazného stanoviska a toto seznámení nežádal, byla mu dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, písemný materiál si prostudoval a nežádal další doplnění či změny.
51. Z citovaných listin ve správním spise je zjevné, že žalobce měl skutečnou možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim a vše proběhlo za přítomnosti tlumočníka do rodného jazyka žalobce. Jinou verzi příběhu žalobce uvedl až v žalobě a tuto verzi žádným způsobem hodnověrně nedoložil, ani údaje uvedené ve správním spise důvodně nepochybnil.
52. Jako neopodstatněnou soud shledal **námitku o dvou verzích výpovědi**, tedy že v protokole o ústním jednání nebyla správním orgánem I. stupně zaznamenána výpověď, tak jak ji

žalobce učinil, ale byl zde uveden úplně jiný obsah výpovědi. Tomuto žalobnímu tvrzení nenasvědčuje žádná indicie, žalobce toto tvrzení nijak nedokládá, ani nenavrhuje relevantní důkaz k jeho prokázání. Výpověď žalobce podal za přítomnosti tlumočníka do ukrajinského jazyka a výslovně uvedl, že nežádal přítomnost právního zástupce, vypovídat chtěl a jeho výpověď byla konzistentní a věrohodná. Nic ze správního spisu ani žaloby nenasvědčuje tomu, že by výpověď žalobce zaznamenaná do protokolu dne 14. 1. 2019 byla smyšlená a nesprávná.

53. Soud se neztotožnil s právním názorem žalobce, že **správní vyhoštění má trestní povahu**. Touto otázkou se již zabývaly Ústavní soud i Nejvyšší správní soud a zdejší soud nemá důvod se od vysloveného názoru odchýlit.
54. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, *správní vyhoštění nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod po přijetí Protokolu č. 7 (čl. 1), ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Proto ani podstatné zkrácení lhůty pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění v § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky na deset dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nelze považovat za projev diskriminace vůči cizincům*.
55. Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) v rozhodnutí ze dne 5. 10. 2000, *Maaouia proti Francii* (stížnost č. 39652/98, ECHR 2000-X) konstatoval, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy.¹
56. ESLP k tomu dodal, že zákaz pobytu na území státu nemá v členských státech Rady Evropy obecně trestní charakter. Toto opatření, které ve většině států může být rovněž přijato správním orgánem, je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví a netýká se oprávněnosti trestního obvinění proti stěžovateli ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Ani skutečnost, že je přijato v rámci trestního řízení, nemůže změnit jeho preventivní podstatu.²
57. Přestože vyhoštění a zákaz pobytu jsou (minimálně dle českého práva) dvěma odlišnými instituty, byl tento názor přijat Nejvyšším správním soudem i ve vztahu ke správnímu vyhoštění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS.)
58. Lze usuzovat, že Nejvyšší správní soud přitom vycházel z názoru, který vyslovil Ústavní soud v nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 13. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 25/97, č. 53/1999

¹ Tím potvrdil názor, který již dříve zastávala Evropská komise pro lidská práva. Viz k tomu např. plenární rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 17. 9. 1976, *Agee proti Spojenému království*, stížnost č. 7729/76, D. R. 7, s. 164: Rozhodnutí vyhostit jednotlivce „nezahrnuje žádné rozhodnutí o občanských právech a závazcích ani o oprávněnosti trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Nynější článek neovlivňuje tuto interpretaci čl. 6 [Úmluvy].“

² Rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 5. 10. 2000, *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98, ECHR 2000-X.

Sb. ÚS, č. 159/1998 Sb., kde konstatoval, že „*sám pojem ‚vyhoštění‘ (expulsion, expulsé) tak, jak jej používá Úmluva, je pojmem mezinárodního a nikoliv vnitrostátního práva. Z uznávané literatury k tomuto ustanovení vyplývá, že pojem ‚vyhoštění‘ musí být chápán jako autonomní institut, nezávislý na definici podle vnitrostátního práva, a představující ‚jakékoliv opatření vynucující odjezd cizince z území, vyjma extradici‘ (srov. P. van Dijk/G. J. H. van Hoof, Theory and Practice of the European Convention on Human Rights, 2. vydání, Kluwer Law and Taxation Publishers, Deventer - Boston, 1990, str. 505).*“

59. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
60. Soud rozhodl o nákladech řízení ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, proto se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 14. listopadu 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně